

Nigar ARİF

ADAMLARIN YAĞIŞI

Bu şəhərdən qopub gedir adamlar,
izlərini yağış yuyur, qar yuyur.
Bu izlərin hər səhər
başına günəş vurur,
küləklər ovuşdurur,
di gəl silinmir, anam,
silinmir ki silinmir...
Çopur-çopur üzündən
yaddaşına hopub gedir adamlar,
rəngi qaçır şəhərin,
rənglərini qarıb gedir adamlar.
Boz danışır, boz dinir,
bu şəhərin gözlərindən yağır, yağır adamlar...
İslanır ürəyində
qaçıb gedə bilməyən fağır-fağır adamlar...
Yağdıqca yağır, yağır,
xəstə yağışlarında
Təcili yardımları
çətir kimi fırlanır...
Yağdıqca adamları
laxlayır gecəsi də,

gündüzü də yerindən,
dünya düşür gözündən...
Bu dünyanın içində
boş qalır küçələri,
yolları, kafeləri...
Tez-tez dolub-boşalan
ağır dükanlarından
əyilir çiyinləri...
Qollarının altından
boylanır qorxa-qorxa
ölkə-ölkə dolaşan,
şəhər-şəhər yoluxan
cılpaq ölümə doğru
binaları, evləri...
Tozlu ayaqlarında
ağacları darıxır,
darıxır çəməni, çiçəkləri,
başının üstündəki quşlar da darıxır
yavaş-yavaş gözdən itən
adamlardan ötəri...
Bəlkə, elə öz dillərində
söyürlər də
hamının gizləndiyi,
heç kimin sevmədiyini
bu lənət karantini...

Deməli, şəhərlər də xəstələne bilirmiş,
ölkələr də...
Nə deyim axı?
Narahat olma, ana,
narahat olma,
Yaxşı olar axırı...
İndi saçlarının ucunacan ümidlərimiz yeriyr
bu şəhərin,
hər gün dualarımız əlini alınə qoyub yoxlayır
hərərətini...
Bəlkə də, ən yaxşı peyvənd sevgidi...
sənin dediyin kimi...

KÜLƏK

Qapı-qapı gəzən külək,
bircə qapı gəzirsən,
gözün belə toxdumu?
Günəşli, isti yay günlərində
açdığın o qapılar
hanı indi, yoxdumu?
Hanı səni sevənlər,
evinə qonaq edənlər,
səninlə dincələnlər
hanı?..
Qapı-qapı gəzən külək,
hanı indi,
soyuqlar düşəndə,
havalər dəyişəndə
dost-tanışın yoxdumu?
Səndən bu qış günündə
üz çevirən çoxdumu?
Gözləmə, külək, gözləmə,
daha səni o qarıdan
içəri alan olmaz.
Daha səni axtaran,
çağırən olmaz...
Axı belə havada
səni istəyən kimdi, kim?
Get, get, əzizim,
sənə qalan o boz küçə olacaq,
Hirsindən qırdığın, qopardığın
quru ağac olacaq...
Amma darıxma, darıxma, külək,
bu qış da çox çəkməyəcək,
yenə yay gələcək,
parlaq günəş çıxacaq,
havalər isinəndə
dostların çoxalacaq.

HƏYAT EŞQİ (Karantindən sonra həsr olunur)

Yox,
dəyişmədi bu dünya,
dağılmadı, düzəlmədi, qadası...
Həyat yenə öz işində-gücündə,
hər saatın içində
sürdü o "qismət" dedikləri arabasını...
Bu arabadan
düşən düşdü, qalan qaldı.
Bircə dəfə dayanmadı,
sən demiş,
saxlamadı zaman xarabasını.
Yaşamağa gecikənlər
ölümə tələsdilər...
Ölüm deyəndə ki...
Bu dünyanın canında torpaq olub,
ağacların budağında yarpaq olub əsdilər.
Həyətlərin qarısından asılmış,
eyvanların yaxasına sancılmış
neçə-neçə çıraq kimi
nə bilim... bəlkə də, yalnız qalıb
hərdən bizdən küsdülər...
Sonra...
Sonra hansısa bir baharda
otlar olub cücərdilər yenə də,
quşa dönüb süzdülər göy üzündə.
Bəzən gülümsədilər bir uşaq bənizində,
ölmədilər öldü sandıqlarımız,
beləcə, dəyişdilər ömür dalğalarını
"Cənnət" bildiyimiz yaşamaq dənizində...
Hə, qadası,
sənə demək istədiyim,
uzun sözün qıtası;
bəlkə də, həyat eşqi həyata
başqa bədənlərdə dönməkmiş elə,
həyatı başqa gözlərdə sevməkmiş elə –
Bəlkə də yaşamaq özü ölməkmiş elə.
Həyatdı da... əşi, nəysə...
Nə qədər ki yaşayırdı,
gəl içək eşqimizə!..

İÇİNDƏKİ SƏS

Bir səs gəlsə uzaqdan,
çağırsa gedənləri...
Axtarıb tapsa bir-bir
gözündən itənləri,
qəlbimdə susanları,

dilimdə bitənləri...
Bir səs gəlsə uzaqdan,
gəlsə, lap yaxın olsa...
İllərin dostu kimi,
könül yoldaşı kimi
keçmiş qayğılarımdan
təzə qayğılaradək
gəlib dadıma çatsa,
əl tutsa bacım kimi,
əlim çatmayanlara,
uzansa ümidlərin
boyu qardaşım kimi.
Bir səs gəlsə uzaqdan,
gəlsə, lap yaxın olsa,
evimdə-əşiyimdə
xoş günlər keşiyində
dayansa atam kimi.
Arzular beşiyimdə
həzin bir layla çalsa,
oxusa anam kimi...
Bir səs gəlsə uzaqdan,
gedənləri çağırırsa,
gedənlər eşitməsə,
gedənlər qayıtmasa,
bu səs məni də alıb
özü ilə aparsa...

OYAN

Səndən sonra
bir az yuxu tapım deyə,
gecələri hey çevirdim
o üzünə, bu üzünə...
Axır bir gün dan söküldü,
günəş güldü,
gecə də durdu üzümə.
Dedi, oyan,..
Oyan, hər şey yuxu idi...
Bu sevginin əvvəlindən
sən var idin, o yox idi...

ÜRƏYİMDƏN KEÇƏNLƏR

ÜRəyimdən keçəni
tutub saxlaya bilsəm,
bir az vaxtını alsam,
bir az ləngidə bilsəm...
Bu gün elə burdaca,
oturub bu küçədə
köhnə vərdislərimi
bir-bir dindirə bilsəm...
Qədəh-qədəh şərəblə
doyunca məzələnsəm,
fikrimdə eşələnsəm.
Balaca itim olsa,
hürsə dözdüklərimə,
ya nə bilim, bir pişik
cırmaq atsa əlimi
çoxdan üzdüklərimə...
İllər geri qayıtsa,
yuxulu dünənlərə
çatıb-çatıb oyatsa...
sən yenə mənim olsan,
sevgi oyunlarında
mən yenə cığal olsam,
sözümüz tərs düşəndə,
sənin dediyin kimi,
yenə də "Süddən çıxan
ağappaq qaşiq" olsam...
Bir azca cəvan olsam,
Bir azca uşaq olsam...